

Kitaplarla Ölümlerim

– EFTELY@ · 14 Nisan 2013

İki Ses, bir kelam ile yaşanırken,
Hayat denense sitare saçlarından akan koca Yalnızlık...

(Perizer...)

İpe sapa gelmez günlerden birisi daha kaymıştı ellerimde... Acılarım soğuk, sisli bir hava yaratıyordu susmayan akşamlara... Gözlerim derin bir hicranla dalıyor uzaklara ve diyorum ki;

-Bir tanesi daha yitip gitti benden...

Bugün saçlarımı kırmızı tokayla tutturdum... Elbisem beyaz puantiyeli kırmızı renkteydi... Ayakkabılarım da kırmızı ve o neşeyle çıkmışım evden... Elimde "Aganta Burina Burinata" ve onun tadında bir sahil köyünde dolanıp duruyorum...

Ağaçlar yüzüme uluyor, sessiz kalıyor dudaklarım... Yaşımın küçüklüğüne vals ediyor hava... Güneş tüm marifetleriyle ışığını bana yakıcı bir şekilde gösteriyor... Annem habersiz evden çıktığımdan... Hoş, kitap okuduğumu görse son kitabı da benzinle yakacaktı... Elime tığ, iğne dantel yaptıracaktı bana... Ve ben yine kırıp atacaktım tığı can havliyle, ipi denizin içlerine salacaktım...

Sevmiyor benliğim ne yapayım?... Benim aşkı okumak... Öyle ev işleriyle uğraşamam ben...

Ağacıma geçip kitabımın son sayfalarını okuyordum... Ömer Aganta Burina Burinatayı duyunca nasıl atılmış denize... Benimde öyle atlayasım geldi... Öyle hülyalı düşünceler çark ediyor ki kafamda, gören kınardı eminim... Hayalperestlik karın doyurmuyormuş...

Annemin arkamdan "Eftelya!" diye bağırmasını duyuyordum... Ama şimdi o kadar uzakta ki ses... Umursamıyorum ve kalıyorum ağacımda... Annem elinde kızılıcık sopası ile geliyor, hissediyorum şimdi...

-Kalk kız oradan, çabukkk!...

Tabanları yağlayıp kaçıyorum... Ah ama oda ne?... Kitabım... Anneme yem olacak... Ama gidemem ki... Annemin kibriti alıp yaktığını ve tuttuğunu görebiliyorum... Ve öyle bir öldüresim geliyor ki annemi... Kitabın kapağındaki ömer, yanarken pek mahzun bakıyor bana... Annemse gülüyor...

Evet son malımda gitti...

Ağlayarak öyle koşuyorum ki... Kırmızı rujanlarım her yürüyüşümde kalbim gibi parçalanıyor ve güneş her gittiğimde kapanıyordu bulutlarla... Düşüyorum ve dizim kanıyor...

Ve hayat o zaman başlıyor...

Ayakkabıları yüzümden daha çok parıldattım halen üstümde beyaz puantiyeli elbisem... Kırmızı rujanlarım ve kırmızı tokam vardı... Tek fark şuydu...

Hepside hayat kadar yırtılmıştı...

Yine deniz yakınında yerime oturdum.. Altın görünümlü bakır ayakkabı boya kutusu sırtımda nasır yapıyordu artık... Gözlerim hala hayatın iyi olacağı konusunda parıldıyordu... Kazandığım paralarla kucağım dolusu kitabım olmuştu yine...

Boyarlarımı sıralıyorken adam direkt ayakkabısını koydu... Ayakkabı kuzgun siyahlığında öyle bir parıldıyordu ki... Gözlerim kamaşmıştı...

Kafamı kaldırdım... Adam gülümsedi...

-Küçük kız ne yapıyorsun sen burada?...

-Kitap paramı çıkarıyorum amca... Napalım...

Adam hoyratça gülümsedi...

-İlk defa senden duydum bu lafı... Adın ne senin?...

Parıldayan gözlerim denize kaydı...

-Benim adım Eftelya...

Sonrası şöylesine geçiyordu önümden...

Hasan amca torunu gibi sahiplendi bana... Beni besledi okula gönderdi... Hepsin önemlisi kocaman bir kitaplığım ve binbir renk ciltte kitaplarım vardı... Hayat bana çok kısa gülümsedi... Ama son gülümseyişiydi herhalde...

Okullarımı sıra sıra geçtim... Hepsinde güzel başarılarla imza attım... Ama birisi bir geldi ki hayatımda... Dönüm noktaları oldu bende...

Ela gözlerim kıvrıcık kızıl saçlarım kırmızı dudaklarım öylesine büyülenmişti ki... Aşık oldum o zaman... Aşkın adı Samim oldu...

Hatırlıyorum bir gün evime geldi... Ben üniversiteyi bitirmiş edebiyat öğretmenliğine başlayacaktım...

Samim kapıyı açmış farkında değilim... Çünkü elimde Mallerme'nin Profili... Şiiri batıca canlandırıyordum...

Samimin bana vurduğunu ve zorla beni mahvettiğini hala akım alabiliyordu... Ve kitabımı parçaladı... Annemde uygulamadığım durumu onda uyguladım...

Arkamda hala kitapları parçalarken bıçağı almışım ve o yumuşacık boğaz derisini tek bir hışımla kesmişim... Kendi aşkıma böyle mahvetmişim işte...

Ve tek kitaptı bu hale getiren...

Sonra ne mi yaptım?... O hayat kadar eskiyen kırmızı beyaz puantiyeli elbisemi aldım... Kırmızı ruganlarım ve tokamda beraberdi... Aradım polisi dedim ki... Cinayet ihbarı bulunacaktım... Suçu ben işledim diye...

Yarım saat sürmedi... Alıp götürdüler nezarete... Yok bilmem ne mahkemesi falan 20 yıl hapse çaptırıldım... O yıllardan en kötü anım şöyleydi...

Yine bir roman yanımdaydı... Hapiste bana verilen görevde bulaşık yıkamaktı... Kitabın öyle etkileyici yerine gelmişim ki unutup dalmışım... O koğuş amiri gibi duran şişman kadın bana avaz avaz bağıryormuş... Bende duymadım... Sonrasında ne olacağı belliydi... Kadın boylu boyunca o usturasını yüzüme çizdi... Kitabımı yırttı... Hayat bana derin bir damga vurdu...

Kadını dövdüm elbet... Zaman uzatıldı... Ama sonra bana deli raporu verdiler... Kitap yüzünden şöyle şöyle diye... Salıverdiler dışarı... Evime gittim... Ohoo benden sonra 50 kişi oturmuş o evde... Halim mi...Saçlarım yine kıvrıcık kumral ve gözlerim hala ela...

Yahut tek fark şuydu...

Hayat kadar yıpranmıştı...

Yıpranmıştık bizde...

İşte okumak adamı benim gibi hallere gönderiyor... Okumayın madem korkuyorsanız... Ama işiniz ciddiye hapis bile dinlemeyin okuyun...

Okuyun okumakla adam olunuyor ama karın doyurmuyor... Ve artık Dünya adam istemiyor...

Ŗu szlerimden sonra eski tabancayla kafama vurup kanlarımın aktığını hatırlıyorum... Çünkü artık yırtılan kitaplara tahammlm kalmadı...

Peki ben bunları nasıl yazıyorum... Cehennemın ayrıcalığı... Sizinle iletişim kuruyorum...

Saygılarla...

Eftelya...

ŖAIR-İ SİNEM-İ GZEL(Perizer...)

SİNEM ZAŖGIN...

ATL 11-G 717